Твоє обличчя любе, миле,
Колись мені щоночі снилось,
Тепер обличчя янголине
Бліде – від жалю так змінилось;

Смерть поцілунок свій положить
Блідий на устоньках прекрасних,
І згасне те небесне світло,
Що сяє в оченьках тих ясних.